På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Bremen ved kendelse af 1. november 1979, for ret:

**Opskæringer af syntetiske fibre, der er 6-7 mm lange, henhører under position 59.01 B I i den fælles toldtarif som flok af kemofibermateriale.**

Pescatore Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. oktober 1980.

Justitssekretæren efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

## FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 18. SEPTEMBER 1980 [1]

*Høje Domstol.*

Den foreliggende præjudicielle sag, som er indbragt for Domstolen af Finanzgericht Bremen, vedrører fortolkningen af positionerne 56.01 A og 59.01 B I i den fælles toldtarif, som findes i tariffens afsnit XI (tekstilvarer).

I — a) Den vare, hvis tarifering er omtvistet, og som hidrører fra Amerikas Forenede Stater, blev bragt i fri omsæt-

1 — Oversat fra fransk.

ning i Forbundsrepublikken Tyskland den 4. august 1978. Ifølge importøren, import-eksportfirmaet Klaus Mecke & Co. i Bremen, skal varen anses for flok af syntetiske fibre, jf. position 59.01 B I i toldtariffen, og således være undergivet en bundet toldsats på 4 %.

Heroverfor fandt toldvæsenet på grundlag af en stikprøvekontrol, at der var tale om opskårne syntetiske fibre henhørende under position 56.01 A, for hvilken der gælder en bundet toldsats på 9 %.

Som følge heraf afkrævede Hauptzollamt Bremen-Ost ved meddelse af 8. august 1978 importøren betaling af told og indførselsomsætningsafgift svarende til den tarifering, Hauptzollamt havde lagt til grund. Efter at sagsøgeren i hovedsagen ikke havde fået medhold i sin påklage af denne meddelelse, anlagde sagsøgeren sag ved den ret, der har forelagt sagen.

Retten har gjort brug af den mulighed, den har i henhold til traktatens artikel 177, stk. 2, og har ved kendelse af 1. november 1979 besluttet at udsætte sagen på Domstolens præjudicielle afgørelse af følgende spørgsmål:

Henhører opskæringer af syntetiske fibre (polyesterfibre), der er 6-7 mm lange, under position 56.01 A i den fælles toldtarif som syntetiske fibre, ikke kartede, kæmmede eller på anden måde beredte til spinding, eller under position 59.01 B I som flok af kemofibermateriale?

b) Som den forelæggende ret har angivet i spørgsmålet, består de i sagen omhandlede produkter af meget korte fibre af polyester, som er et syntetisk fibermateriale.

Det fremgår af den nationale domstols kendelse:

— *at* fibrene fremstilles ved opskæring af bånd (tow) til fremstilling af korte kemofibre, jr. position 56.02,

— *at* fibrene hverken adskiller sig fra disse bånd gennem den indre struktur eller gennem fremstillingsmåden, men alene gennem opskæringslængden.

— *at* fibrene er selvstændige og egentlige produkter, som ikke kan karakteriseres som affald.

Ifølge det af repræsentanterne for sagsøgeren i hovedsagen under retsmødet oplyste kaldes disse fibre i fagkredse kortopskårne fibre.

De fibre, der er genstand for den foreliggende tvist, er, som det også blev oplyst, beregnet til fremstilling af »fiberdug«, f.eks. papirlommetørklæder, ved vådmetoden. »Fiberdug« tariferes under position 59.03 i den fælles toldtarif. Det fremgår ligeledes, at kortopskårne fibre kan anvendes som polstring af syntetiske materialer og videre som plomberingsplader ved fremstillingen af akkumulatorer.

c) Såvel Kommissionen som Firma Mecke finder, at oprindelsen til det foreliggende tariferingsspørgsmål skyldes den nylige fremkomst — på grund af den tekniske udvikling — af nye produkter som kortopskårne fibre. Sagsøgeren i hovedsagen har tilføjet, at vanskeligheden understreges af det forhold, at ingen position i den fælles toldtarif udtrykkeligt omfatter »kortopskårne fibre«, og at den bedste løsning af det rejste problem ville være, om dette begreb blev nævnt. Under den nuværende tingenes tilstand og under hensyn til ordlyden af spørgsmålet fra den forelæggende ret står Domstolens valg imid-

lertid mellem den ene eller den anden af de i forelæggelseskendelsen nævnte positioner.

Position 56.01 A, under hvilken Hauptzollamt Bremen-Ost samt Kommissionen foreslår at tarifere de i sagen omhandlede fibre, har følgende ordlyd på fransk:

»Fibres textiles synthétiques et artificielles discontinues en masse:

A. Fibres textiles synthétiques.«

Som Kommissionen har understreget, står det fast, at anvendelsen af ordet »discontinues« angiver, at fibre kun kan tariferes under denne position, hvis de er af begrænset længde. Skulle der fortsat bestå tvivl i så henseende, vil læsningen af det tilsvarende engelske ord (»discontinuous«) og navnlig det danske ord (»korte«) med sikkerhed forjage tvivlen.

Det er ligeledes ubestridt, at et produkt ifølge bestemmelse nr. 1 til kapitel 51 i den fælles toldtarif for at kunne anses for »kemofibre«, uanset i hvilken del af tariffen dette ord anvendes, skal opfylde tre betingelser vedrørende struktur, fremstillingsmåde og ydre fremtrædelsesform.

Det er utvivlsomt, at de i sagen omhandlede produkter, som fremstilles ved opskæring af bånd, jf. position 56.02, ville være kemofibre, såfremt der kun lagdes vægt på kriterierne struktur og fremstillingsmåde. For at nå til dette resultat må kortopskårne fibre imidlertid også, for så vidt angår deres ydre fremtrædelsesform, kunne anses for kemofibre. Som jeg allerede har sagt, er det netop deres længde, der giver anledning til problemer i så henseende.

II — Det må herudover sikres, at intet andet kriterium kan komme i betragtning. Sagsøgeren har nemlig anført kriteriet egnethed til spinding med henblik på at sondre mellem produkterne under position 56.01, som kan spindes, og produkterne under position 59.01, som ikke kan spindes. Da ifølge sagsøgeren så kort opskårne fibre som de i sagen foreliggende i hvert fald på den tekniske udviklings nuværende stade ikke kan spindes, kan de ifølge sagsøgerens opfattelse ikke henføres under position 56.01. Syv teknologiske specialinstitutter, som Firma Mecke har rettet henvendelse til, har i det store og hele lagt kriteriet egnethed til spinding til grund, og er herved nået til det samme resultat som sagsøgeren.

a) Før end jeg går over til at undersøge kriteriet nærmere, finder jeg, Høje Domstol, at burde undersøge den af Hauptzollamt, sagsøgte i hovedsagen, rejste hovedindvending mod dette kriterium. Hauptzollamt finder, at egnetheden til spinding er ganske uden betydning for tariferingen af de i sagen omhandlede produkter; alene materialet eller, mere generelt udtrykt, objektive kendetegn kan tages i betragtning.

I en sag, som ikke er ganske uden lighedspunkter med den foreliggende, sag 111/77 (Bleiindustrie, dom af 9. 3. 1978, Sml., s. 659) har Domstolen ganske vist, imod generaladvokatens forslag til afgørelse (Sml., s. 669-675), fundet, at det er udelukket at tillægge kriteriet produktets anvendelsesformål betydning. Det følger imidlertid af Domstolens dom van de Poll af 14. december 1972 (sag 38/72, Recueil, s. 1338-1339, præmis 5) og af den seneste dom, som Domstolen har afsagt vedrørende toldtarifering, Chem-Tec-dommen

af 11. juli d.å. (sag 798/79, Sml. 1980, s. 2639, præmis 13), at Domstolen ikke tager afstand fra at tage en vares anvendelsesformål i betragtning som toldtariferingskriterium.

Van de Poll-dommen viser, at det navnlig forholder sig således, når anvendelseskriteriet kan udledes af de forklarende bemærkninger til Bruxelles-nomenklaturen (nu de forklarende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen). Efter min opfattelse bør dette gælde a fortiori, når kriteriet findes i selve toldtariffens tekst.

I den foreliggende sag er det kriterium, som udledes af det i sagen foreliggende produkts anvendelse, nemlig dets egnethed til spinding, sammenblandet med et kriterium støttet på produktets objektivt verificerbare kendetegn, nemlig længden.

Til fordel for fibrens egnethed til spinding, derved at den er tilstrækkelig lang til dette formål, har Firma Mecke anført en række argumenter udledt af såvel selve tariffens ordlyd, opbygningen af tariffens kapitel 56 (korte kemofibre) samt af de forklarende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen.

b) Sagsøgeren har til støtte herfor i første række anført selve ordlyden af position 56.01, som på tysk er følgende:

»Synthetische und künstliche Spinnfasern, weder gekrempelt noch gekämmt:

A. Synthetische Spinnfasern«.

Forekomsten af roden »spinn-« af verbet »spinnen«, som betyder »at spinde«, viser ifølge sagsøgeren klart, at et produkt ikke kan tariferes under denne position, hvis det ikke er egnet til spinding. Sagsøgeren har i øvrigt bemærket, at denne rod genfindes i ordlyden af alle positionerne i kapitel 56, nærmere bestemt i udtrykkene »Spinnfasern« (positionerne 56.01 og 56.04 til 56.07), »Spinnkabel« (position 56.02) og »Spinnstoffen« (position 56.03).

Hverken Hauptzollamt eller Kommissionen finder, at roden »spinn-«angiver, at disse ord betegner materialer, der kan spindes (»verspinnbar«). Roden henviser efter disses opfattelse tværtimod til den måde, hvorpå disse produkter fremstilles, som netop er ved spinding (»durch ein Spinnverfahren«). Således spindes polyesterfibre på samme måde som de i sagen omhandlede ved stabelspinding.

Kommissionen har herudover anført, at dette resultat støttes af de ord på de øvrige af Fællesskabets sprog, som svarer til de tyske »Spinnfasern« (»fibres textiles« på fransk, »fibres« på engelsk, »fibre tessili« på italiensk, »vezels« på nederlandsk, »fibre« på dansk), som ikke i mindste måde hentyder til spindingsegnethed.

Af disse grunde finder jeg, at dette af sagsøgerens argumenter bør forkastes.

Sagsøgeren har imidlertid udledt et yderligere argument af tariffens ordlyd, nemlig af ordlyden af position 56.04:

— *på fransk:* Fibres ... et déchets de fibres ... cardés, peignés ou autrement préparés pour la filature.

— *på tysk:* ... Spinnfasern und Abfälle von ... Spinnstoffen, gekrempelt, gekämmt oder anders für die Spinnerei vorbereitet.

Sagsøgerens repræsentant har under retsmødet forklaret, at fibrene under position 56.04 i det væsentlige er de samme som fibrene under position 56.01, idet den eneste forskel mellem dem er, at de førstnævnte har gennemgået en yderligere bearbejdelsesproces, netop med henblik på spinding. For at fremstille spindbare fibre under position 56.04 må man således anvende fibre under position 56.01, som følgelig også må være spindbare.

Under forudsætning af, at de således givne tekniske oplysninger er korrekte — og dette ser jeg ingen grund til at betvivle — finder jeg, at de herudaf udledede konsekvenser også må være det. Det er altså min opfattelse, at dette argument, som udledes af ordlyden af en position i selve den fælles toldtarif, fortjener overvejelse.

c) Det er sagsøgerens opfattelse, at kriteriet egnethed til spinding tillige følger af en systematisk betragtning af kapitel 56, som opregner de produkter, der kan fremstilles ved spinding af korte kemofibre under position 56.01. Da de i sagen omhandlede fibre ikke kan anvendes til fremstilling af noget produkt under kapitel 56, kan de heller ikke tariferes herunder.

Kommissionen er enig med sagsøgeren i, at de under positionerne 56.05 og 56.07 opregnede produkter (garn og vævet stof af korte kemofibre) i praksis fremstilles af korte kemofibre („Spinnfasern") ved spinding. Hauptzollamt har anført, at kapitlerne 50 til 57 i den fælles toldtarif sammenfatter varerne efter den art stof, de er fremstillet af (kapitel 50: natursilke — kapitel 51: endeløse kemofibre — kapitel 52: tekstilvarer i forbindelse med metal ...). Hauptzollamt har bemærket, at kapitlerne i almindelighed i rækkefølge omfatter råstof, affald, garn, og vævet stof.

Hauptzollamt har imidlertid tilføjet, at »enkelte tekstilråvarer og de fleste kategorier af affald ikke er egnede til spinding«, hvilket dog ikke ændrer deres »tarifering under kapitlets tilsvarende positioner«. Hauptzollamt illustrerer dette synspunkt med eksemplerne kokoner, der er uanvendelige til afhaspning, under position 50.03, affald af hør under position 54.01 samt bomuldslinters under position 55.02.

Hauptzollamt finder ikke, at opbygningen af kapitel 56 på nogen måde kræver, at fibre skal være spindbare for at kunne tariferes under position 56.01. Det gælder så meget mindre, som fibre, der ubestridt hører under position 56.01, anvendes til fremstilling af »fiberdug« under position 54.03. Denne påstand synes i øvrigt ikke bestridt af det sagsøgende selskab, idet selskabets repræsentant i besvarelse af et under retsmødet stillet spørgsmål forklarede, at der ved fremstillingen af »fiberdug« ved tørmetoden kan anvendes længere fibre end de i sagen omhandlede meget korte fibre. Sagsøgeren i hovedsagen har således erkendt, at fibre henhørende under position 56.01 kan anvendes til fremstilling af »fiberdug« under position 59.03. Disse fibre er imidlertid nødvendigvis længere end de i sagen omhandlede, som kun kan anvendes til fremstilling af »fiberdug« ved våd-metoden, hvortil der kræves meget korte fibre.

Jeg tror herefter ikke, at man af dette eksempel og af det ræsonnement, der ligger til grund herfor, kan uddrage afgørende oplysninger.

d) Der skelnes nemlig ikke heri mellem de forskellige metoder til fremstilling af »fiberdug«, hvilket imidlertid synes nødvendigt, således som det vil blive påvist om et øjeblik ved undersøgelsen af det argument, sagsøgeren i hovedsagen har udledt af de forklarende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen vedrørende position 56.01.

Importøren støtter argumentet på følgende passus i bemærkningerne: »fibrene skæres normalt i længder på ... den garntype, der skal fremstilles«. Det følger ifølge sagsøgeren heraf, at når en fiber er opskåret i en så kort længde, at den ikke kan anvendes til fremstilling af nogen form for garn, kan fibren ikke tariferes under position 56.01.

I så henseende har Kommissionen for så vidt erkendt, at såfremt egnetheden til spinding var et kriterium, der var bindende fastlagt i de forklarende bemærkninger, ville de i sagen omhandlede fibre ikke kunne tariferes under position 56.01. Kommissionen finder imidlertid ikke, at dette er tilfældet.

Ifølge Kommissionen er forholdet det, at uanset den citerede passus klart angiver, at fibre under position 56.01 kan anvendes til fremstilling af garn, følger ikke heraf, at dette er fibrenes eneste anvendelsesmulighed. Fortsættelsen af den analyserede tekst (»fibrene skæres normalt i længder på mellem ... afhængig af ... arten af andre tekstilfibre, de skal blandes med«) viser, at anvendelsesmulighederne for de af position 56.01 omfattede fibre er mange og navnlig omfatter fremstillingen af »fiberdug«. Følgelig kan fibre, der som de i sagen foreliggende er for korte til spinding, ikke desto mindre tariferes under position 56.01.

Jeg mener imidlertid ikke, at denne konklusion tager hensyn til samtlige faktiske omstændigheder i sagen. Ganske vist kan fibre, som ubestridt henhører under position 56.01, anvendes til fremstilling af »fiberdug« under position 59.03, hvilket, som vi har set, Firma Mecke også erkender.

Det må imidlertid ikke glemmes, at en sådan produktion alene kan ske ved tørmetoden. Hvis man anvender lange fibre i våd-metoden, fordeler de sig ikke ligeligt i vandet. Herefter er forholdet det, at uanset sagsøgeren fejlagtigt har draget den slutning af opbygningen af kapitel 56 og kommentarerne i de forklarende bemærkninger til position 56.01, at de af denne omfattede fibre alene kan anvendes til fremstilling af fibre henhørende under samme kapitel, følger det ikke heraf, at fibre, der er for korte hertil, kan tariferes under denne bestemmelse.

I virkeligheden synes det at fremgå af såvel tariffens opbygning, og navnlig af dennes kapitel 56, samt af de citerede sætninger i de forklarende bemærkninger til position 56.01, at fibrene under denne position almindeligvis anvendes til fremstilling af garn og vævet stof omfattet af positionerne 56.05 og 56.06 henholdsvis 56.07. Såfremt man skulle følge ræsonnement, måtte det i øvrigt lægges til grund, at begrebet »korte kemofibre« ikke er homogent, idet det dækker såvel fibre, som ganske vist har det til fælles, at de er korte, men hvoraf nogle er tilstrækkelig lange til at kunne spindes og andre ikke.

e) Hertil kommer, at denne opfattelse har gjort det nødvendigt for Kommissionen i sit skriftlige indlæg at anstille

generelle betragtninger vedrørende længden af tekstilfibre med henblik på at begrunde dens forslag om at lade fibre, der er 6-7 mm lange, være omfattet af en toldposition, hvorom det i de forklarende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen siges, at den omfatter fibre, som »normalt [skæres] i længder på mellem 2½ og 18 cm«. Kommissionen har korrekt anført, at »de almindeligt forekommende længder er på mellem 2 og 20 cm, idet syntetiske fibre ofte bearbejdes sammen med naturlige fibre, hvis længde almindeligvis er i samme størrelsesorden«. Men den tilføjer, at »forarbejdningsindustrien kræver til fremstilling af garn af syntetiske fibre og af plys råvarer i en længde fra 0,1 mm til plys til 100 mm til tæppegarn«, og at samme maskine kan fremstille fibre på fra 6 til 15 mm. Den konkluderer, at udtrykket »normalt« i den ovenfor citerede bemærkning må undergives en vid fortolkning, således at position 56.01 kan omfatte fibre, der er 6-7 mm lange.

Denne konklusion, der er fremsat efter overvejelser, som efter min opfattelse ikke har meget at gøre med netop det spørgsmål, som vi beskæftiger os med, mener jeg, savner sagligt grundlag. Det er for det første tvivlsomt, om fibre af meget forskellige længder, som kan anvendes på meget forskellig måde, som af Kommissionen angivet, alle kan henføres under position 56.01. Selv om positionen for det andet efter sin ordlyd alene kan omfatte korte fibre, er den forfægtede fortolkningsmetode, som også Hauptzollamt gør sig til talsmand for, efter min opfattelse ikke holdbar. Det ses ikke, hvorfor man skulle anlægge en vid fortolkning af udtrykket »normalt« i position 56.01, men en snæver fortolkning af udtrykket »som regel indtil 2 mm's længde« i de samme forklarende bemærkninger vedrørende position 59.01, således som Kommissionen og Hauptzollamt vil, når de omhandlede fibre har en længde, der ligger betydeligt nærmere 2 end 25 mm.

Som følge heraf finder jeg, at kortopskårne fibre, der er 6-7 mm lange, vanskeligt kan tariferes under position 56.01 A i den fælles toldtarif.

III — Det må imidlertid herefter undersøges, om de omhandlede fibre kan henhøre under position 59.01 A i toldtariffen som flok af kemofibermateriale.

Dette er sagsøgerens opfattelse, idet sagsøgeren mener, at toldtariffen, i det mindste således som den er blevet udlagt i de forklarende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen, alene har godkendt fagkredses praksis ved at anse fibre, der som i det foreliggende tilfælde fremstilles ved opskæring af tekstilfilamenter eller -fibre i meget korte længder, for flok og ikke tekstilfibre.

Efter sagsøgerens opfattelse betager denne opskæring i meget korte længder produktet karakteren af tekstilfibre på samme måde som — for alene at nævne de eksempler, som sagsøgerens repræsentant fremkom med i retsmødet — der ikke, når en rund træbjælke opskæres i ganske korte stykker, fremkommer flere træbjælker, men derimod træskiver.

a) Det kapitel, i hvilket position 59.01 A findes, kapitel 59, omfatter ifølge de af Kommissionen citerede almindelige bemærkninger i de forkla-

rende bemærkninger til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen »en række tekstilprodukter af særlig art«, som er henført herunder. Det er klart, at der ikke kan etableres nogen systematisk forbindelse mellem f.eks. sejlgarn under position 59.04, linoleum under position 59.10 og brandslanger af tekstil under position 59.15. Herefter falder det af sagsøgerens argumenter, hvorefter de omhandlede fibre skal tariferes under kapitel 59, fordi den vare, som de anvendes til fremstilling af, »fiberdug«, henhører under position 59.03. Dette argument kan så meget desto lettere afskæres, som sagsøgeren selv har oplyst, at fibre af den omhandlede type også anvendes som polstring i syntetiske materialer og som plomberingsplader ved fremstilling af akkumulatorer, alle varer, som helt sikkert ikke henhører under kapitel 59.

Jeg mener imidlertid ikke, at denne konklusion tager hensyn til de til »Scherstaub« svarende ord i de øvrige fem fællesskabssprog. Det franske »tontisse«, det nederlandske »scheerhaar (tontisse)« og det italienske »borra di cimatura« angiver på ingen måde, at det produkt, de omfatter, skal have karakter af støv. Dette er i modsætning til det, Kommissionen synes at tro, endnu klarere, for så vidt angår de udtryk, der er anvendt på engelsk og på dansk, hvilke versioner af underposition 59.01 har følgende ordlyd:

»Flock and dust and mill neps«, engelsk,

»Flok, støv og nopper«, dansk.

b) Underposition 59.01 B, som er omfattet af position 59.01, vat og varer deraf, flok, støv og nopper af tekstilmaterialer, har på fransk følgende ordlyd:

»B. Tontisses, nœuds et noppes (boutons):

I. de matières textiles synthétiques ou artificielles

II. d'autres matières textiles«.

For at gengive det tyske »Scheerstaub« anvendes der i disse sprog altså to ord, »flock and dust« på engelsk og »flok og støv« på dansk, hvoraf det andet netop betyder »støv«, men hvor det første betegner et materiale, som derimod ikke har karakter af støv. Der kan ikke være tvivl om, at det franske »tontisse« og altså det tyske »Scheerstaub« ikke alene svarer til det engelske »dust«, men også til »flock«, da den engelske version — som har samme gyldighed som den franske — af de forklarende noter til Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen vedrørende »tontisse« bærer som overskrift »textile flock and dust«. Det er endelig klart, at det danske udtryk svarer ganske til det engelske.

Det tilsvarende tyske ord, der anvendes for det franske »tontisse«, er »Scherstaub«. Af dette ord, der indeholder ordet »Staub«, som betyder »støv«, har såvel Hauptzollamt som, besynderligvis, Kommissionen udledt, at et produkt ikke kan anses for »flok«, hvis det ikke har støvform.

Hvis disse argumenter, som er udledt af selve toldtariffens tekst, ikke er tilstrækkelige, kan man tilføje sagsøgerens rammende kritik af kriteriet pulveragtig form. Denne kritik støttes på de forklarende bemærkninger til Toldsamarbjdsrådet-Nomenklaturen, som sagsøgte i

hovedsagen frakender enhver værdi i sagen som middel til fortolkning af tariffen. For den nationale domstol har Hauptzollamt nemlig i overensstemmelse med Domstolens praksis (navnlig den allerede citerede dom Chem-Tec, præmis 12) anført, at de forklarende bemærkninger kun betragtes som et hjælpemiddel ved en nærmere bestemmelse af positionerne og underpositionerne, uden dog at ændre ordlyden af disse. I nærværende sag finder jeg det imidlertid begrundet at tage hensyn til bemærkningerne, da fortolkningen af begrebet »Scheerstaub« alene efter ordlyden og ud fra et sprogligt synspunkt, hvilket Hauptzollamt har gjort sig til talsmand for, som det er blevet påvist, har ført til i hvert fald tvivlsomme resultater.

Som sagsøgeren i hovedsagen har anført, tydeliggør noterne, hvorledes flok fremstilles. I noterne sondres der mellem tre kategorier, hvoraf den første på engelsk kaldes »textile dust«. De foreliggende fibre kan kun være flok af art nr. to, da denne dækker fibre, der er fremstillet »ved opskæring af tekstilfilamenter eller -fibre i meget korte længder«, hvilket, som det blev påvist i begyndelsen, er den måde, hvorpå de fremstilles. I modsætning hertil fremkommer tekstilstøv »som affald eller ved formaling af tekstilfibre«.

Endelig er sagsøgeren fremkommet med et muligvis endnu mere overbevisende argument under henvisning til følgende bemærkning: »De nævnte produkter anvendes ... f.eks. blandet med andre fibre til spinding af garn ... og som basis for ansigtspudder og sminke«. Det er klart, at man som basis for fremstilling af pudder og sminke må anvende flok, der har karakter af støv, og det er lige så sikkert, at flok, der anvendes til fremstilling af garn, skal have karakter af fibre. Alene et materiale, der har karakter af fibre, kan nemlig anvendes i en maskine og spindes sammen med andre fibre, mens produkter, der har karakter af støv, som man ville anvende i en spindingsproces, med sikkerhed ville falde på gulvet, hvorfra de ikke kunne fejes op igen.

Jeg mener, at det klart fremgår af disse overvejelser, at begrebet »flok«, jf. position 59.01 B, dækker andet end støvagtige materialer, og dette i modsætning til Kommissionens og Hauptzollamts opfattelse.

b) Det kan imidlertid ikke straks fastslås, at kortopskårne fibre af kemofibermateriale, der er 6-7 mm lange, kan tariferes under position 59.01. Det fremgår nemlig af forelæggelseskendelsen, at Hauptzollamt er af den opfattelse, at »position 56.01 i den fælles toldtarif kun undtager korte opskæringer af syntetiske og regenerede kemofibre til spinding, såfremt der er tale om affald«.

Men ifølge Hauptzollamts' opfattelse er materialet »for rent og ensartet til at kunne betragtes som affald eller flok«. Hauptzollamt er herefter af den opfattelse, at begrebet »flok«, således som dette er anvendt i position 59.01 B, reduceres til begrebet »affald«.

Sagsøgeren i hovedsagen har i så henseende erkendt, at flok i ordets egentlige forstand faktisk er affald fra opskæring og lignende processer, og at det i denne betydning af ordet ikke er af ens

længde. Men sagsøgeren har med rette anført, at denne form for flok alene svarer til den første af de tre kategorier, der er beskrevet i de forklarende bemærkninger: »tekstilflok består af meget korte fibre ... der er fremkommet som affald ved forskellige bearbejdninger af tekstilprodukter, især fra opskæring af luvvarer«. Dette citat viser, at fibre, der har den for affald karakteristiske uens længde, udgør den almindelige form for flok, men ikke den eneste form. Ville antagelsen af det modsatte ikke, hvilket er min opfattelse, være at anse de allerede citerede dele af de forklarende bemærkninger vedrørende flok fremstillet ved forskellige metoder, for ikke eksisterende?

Kan man stadig rejse den indvending mod at tage hensyn til de forklarende bemærkninger, at dette er uantageligt, da bemærkningerne ændrer selve tariffens ordlyd, idet det franske ord »tontisse« og de hertil svarende på de andre sprog ikke klart omfatter andet end affald? Dette mener jeg ikke. Uanset visse af de i tariffen anvendte ord i sig selv er klare, såsom ordet »levende heste« under position 01.01 (jeg gentager herved det eksempel, der er citeret i den almindelige tariferingsbestemmelse 1 i Toldsamarbejdsrådet-Nomenklaturen — som svarer til bestemmelse 1 vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif), kan forholdet ikke være det samme, når der som i det foreliggende tilfælde er tale om et teknisk begreb, hvis betydning ikke forstås af lægmand. Er forholdet herudover ikke det, at eksistensen af de forklarende bemærkninger i sig selv viser de vanskeligheder, som de har til formål at fjerne?

Hvis, som jeg mener, der kan tages hensyn til de forklarende bemærkninger, gør disse det ligeledes muligt at tage hensyn til den analogi, som sagsøgeren vil drage fra de andre materialer end flok, som er opregnet i position 59.01. Udover sidstnævnte omfatter positionen, som Domstolen vil erindre, vat og varer deraf (under position A) som nopper af kemofibermateriale (under position B). Læsningen af bemærkningerne vedrørende disse produkter viser klart, at ingen af de to varer udgør affald.

Det fremgår således af beskrivelsen af nopper, at disse »har form af små ensartede klumper ... og fremstilles almindeligvis ved, at tekstilfibrene rulles mellem to plader« og at varerne, uanset råvarerne til disse varer udgør affald, har undergået en forarbejdelse, som har frataget dem denne karakter. Denne konstatering har uden tvivl en særlig betydning med hensyn til varer, der, idet de er tariferet under samme underposition som flok, er undergivet samme toldsats som dette. Det vil herefter være svært at forklare, hvorfor flok som det eneste produkt under position 59.01 og endog under underpositionen 59.01 B, skal anses som affald.

c) Tilbage står endnu en hindring for at tarifere kort opskårne fibre af kemofibermateriale, der er 6-7 mm lange, under underposition 59.01 B som »flok af kemofibermateriale«, nemlig længden.

Ifølge de forklarende bemærkninger har flok af den type, som er genstand for hovedsagen, altså den type, der fremstilles ved opskæring af tekstilfilamenter eller -fibre, en længde på »som regel indtil 2 mm«. Hauptzollamt og Kommis-

sionen finder, at denne bemærkning skal fortolkes indskrænkende. Jeg har imidlertid allerede forkastet det til støtte for denne indskrænkende fortolkning anførte, som udledes af, at flok nødvendigvis må have karakter af støv. Jeg mener altså i modsætning til Kommissionen og Hauptzollamt, at oplysningerne om længden i de forklarende bemærkninger vedrørende position 56.01 og oplysningerne med hensyn til position 59.01 skal fortolkes ens. Efter min opfattelse angiver såvel udtrykket »som regel indtil 2 mm's længde« (position 59.01) som udtrykket »normalt ... mellem 2,5 og 18 cm« (position 56.01) den almindelige længde af de fibre, der falder ind under disse positioner, og at det samtidig fremgår, at der kan forekomme undtagelser fra disse længder.

Det forhold, at 6-7 mm ligger betydelig nærmere 2 mm, som er det angivne maksimum for flok, end ved 25 mm, som er det angivne minimum for korte kemofibre, synes logisk at måtte føre til tarifering af fibre af den nævnte længde under underposition 59.01 B I snarere end under underposition 56.01 A.

Utvivlsomt udgør en sådan tarifering ikke den ideelle løsning, om ikke andet på grund af den uensartede karakter af det toldmæssige begreb »flok«, der, som det er blevet påvist, omfatter produkter, der er indbyrdes temmelig forskellige. Dette er også opfattelsen hos én af de institutioner, som sagsøgeren i hovedsagen har rettet henvendelse til, (»Öffentliche Prüfstelle und Textilinstitut für Vertragsforschung«), som »efter en nøje undersøgelse af de to toldpositioner« konkluderer, at »kort opskårne fibre ikke kan henføres under nogen af de nævnte positioner«. Som det er blevet foreslået, ville den bedste måde at udfylde det nuværende juridiske tomrum for fibre mellem 2 og 25 mm utvivlsom være at nævne kort opskårne fibre udtrykkeligt under en eksisterende toldposition eller at skabe en sådan.

På trods heraf er jeg, når henses til den nuværende retstilstand, nødsaget til at foreslå Domstolen at kende således ret:

— kort opskårne syntetiske fibre, der er 6-7 mm lange, henhører under underposition 59.01 B I i den fælles toldtarif som flok af kemofibermateriale.